

[Statsministeren]

tisk udkommer uanset denne konflikt, og derfor er indtil videre – jeg håber, at det kan blive ved med at være sådan – heller ikke den lokale pressefrihed undertrykt.

Hr. Ole Bernt Henriksen ville altså ikke kalde det tilskud, han ville hellere kalde det en ydelse, og hr. Arne Melchior ville hellere kalde det en betaling. Det er under alle omstændigheder en ydelse eller en betaling, som ikke er så pokkers og strengt nødvendig, men som altså gives ud fra den forudsætning eller ud fra det ønske, at man ud over de informationsmæssige grunde bidrager, yder noget, betaler noget til pressen netop som en slags pressestøtte. Sådan er det, og man kan kalde det, hvad man vil.

Socialdemokratiet og regeringen er ikke i princippet modstandere af tilskud, ydelser og betaling til pressen fra det offentlige. Det, der interesserer os, er først og fremmest, hvordan vi sikrer pressefriheden, det vil sige i hvilken form, når nu pressen ikke på alle områder kan klare sig selv. Det er alene måden, det gøres på, og ikke så meget selve det, om man skal. Men det er klart, at det til enhver tid er afhængigt af, hvilke økonomiske muligheder samfundet eller staten i øvrigt har.

Hr. Arne Melchior fortalte os, at der ikke hos CD var nogen frygt for valg. Det var heller ikke det, jeg mente, men det var åbenbart sådan, hr. Arne Melchior opfattede mine bemærkninger. Jeg mente bare, at man generelt sagt skulle tage det roligt, ikke specielt CD, for regeringen gjorde ikke denne sag til et kabinetsspørgsmål. Det var sådan, det var ment, men jeg forstod, at det ramte lidt dybere, og det var ikke tilsigtet.

Hr. Alfred Hansen stillede et spørgsmål både i første og anden omgang, og jeg er lidt ked af, at jeg ikke har svaret, men jeg har ikke villet prøve på, om jeg kunne finde svaret lige nu. Jeg vil derfor bede om, at spørgsmålet bliver stillet i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om lægemidler.

(Lovforslag nr. L 130. Fremsat 28/1 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppe vegne tilslutte mig lovforslaget.

Svend Erik Hovmand (V):

Også i venstre kan vi give vores tilslutning.

Agnete Laustsen (KF):

Jeg synes, det er et meget flovt lovforslag, ministeren her kommer med. At tænke sig, at det skal være nødvendigt, at EF-Kommissionen anlægger sag mod Danmark ved EF-Domstolen, for at vi overholder vore forpligtelser, i det her tilfælde forpligtelsen til at acceptere fri varebevægelighed, før vi selv ændrer vores lovgivning!

Vi kan naturligvis fra konservativ side være enige i lovforslaget, selv om det som sagt burde have været fremsat, uden at et sagsanlæg havde været nødvendigt. Men jeg kunne da godt tænke mig at spørge ministeren, om vi kan forvente tilsvarende sager som denne. Vi har jo en sag om vin- og spiritusbeskatningen i frisk erindring, og vi skulle nødigt gå hen og blive faste kunder ved EF-Domstolen – faste kunder desværre i den anklagedes rolle.

Erlendsson (FP):

I modsætning til den sidste taler er jeg ikke så forbavset over, at man fra dansk side har tøvet med at fremsætte dette lovforslag. Medicin er ikke det samme som spiritus eller tobak eller andre varer, man kunne tænke sig at integrere i De europæiske Fællesskaber.